

Arrest

nr. 342 716 van 11 maart 2026
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. VANDECASTEELE
Noordstraat 7
8350 HARELBEKE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 2 december 2025 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 22 november 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat P. VANDECASTEELE in opvolging van advocaat P. KAYIMBA KISENGA verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 9 mei 2012 een verzoek om internationale bescherming (VIB) in. Op 21 februari 2013 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde deze beslissing met het arrest nr. 117 088 van 21 januari 2014.

1.2. Op 6 februari 2014 diende verzoeker een tweede VIB in. Het CGVS weigerde op 26 februari 2014 het VIB in overweging te nemen. Met het arrest nr. 142.422 van 31 maart 2015 vernietigde de Raad deze beslissing.

1.3. Op 19 maart 2014 kreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

1.4. Het CGVS weigerde op 7 mei 2015 het tweede VIB in overweging te nemen. Met het arrest nr. 148 670 van 26 juni 2015 verwierp de Raad het beroep tegen deze beslissing.

1.5. Op 8 juni 2015 kreeg verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*).

1.6. Verzoeker diende op 9 maart 2018 een derde VIB in. Het CGVS verklaarde dit VIB onontvankelijk.

1.7. Verzoeker kreeg op 4 maart 2020 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*).

Op 29 januari 2020 diende verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Op 4 januari 2021 werd die aanvraag onontvankelijk verklaard. De Raad verwierp met het arrest 269 328 van 3 maart 2022 het beroep tegen deze beslissing.

1.8. Verzoeker diende op 19 april 2022 een vierde VIB in. Dat VIB werd op 14 juli 2022 onontvankelijk verklaard. Met het arrest 279 425 van 25 oktober 2022 verwierp de Raad het beroep tegen die beslissing.

1.9. Verzoeker diende op 21 mei 2024 een vijfde VIB in. Op 31 oktober 2024 werd hem gemeld dat hij werd geacht afstand te hebben gedaan van zijn VIB.

1.10. Verzoeker diende op 6 december 2023 een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Op 31 mei 2025 werd die aanvraag onontvankelijk bevonden. Met het arrest 336 987 van 1 december 2025 verwierp de Raad het verzoek tot het bevelen van voorlopige maatregelen ten aanzien van deze beslissing.

1.11. Verzoeker kreeg op 22 november 2025 een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering onder de vorm van een bijlage 13*septies*, samen met een inreisverbod van 2 jaar.

De bijlage 13*septies* betreft de thans bestreden beslissing. Deze luidt als volgt:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van Brussel Hoofdstad Elsene op 22.11.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

naam: N. W. N. voornaam: J. geboortedatum: [...]05.1978 geboorteplaats: Kinshasa nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie. Hij heeft geen enkel document om zijn identiteit of verblijf in België te staven. In het administratief dossier bevindt zich wel een kopie van het op 09.05.2024 vervallen paspoort van betrokkene.

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 09.05.2012 werd bij beslissing van 21.01.2014 als ongegrond beschouwd.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 06.02.2014 werd bij beslissing van 07.05.2015 als niet-ontvankelijk verklaard. Het beroep bij de RVV tegen deze beslissing werd op 30.06.2015 verworpen.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 09.03.2018 werd bij beslissing van 04.07.2018 als niet-ontvankelijk verklaard.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 19.04.2022 werd bij beslissing van 14.07.2022 als niet-ontvankelijk verklaard. Het beroep bij de RVV tegen deze beslissing werd op 27.10.2022 verworpen

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 21.05.2024 werd bij beslissing van 31.10.2024 afgesloten met de vaststelling van de impliciete afstand van dat verzoek. Betrokkene was niet opgedaagd voor zijn verhoor en heeft de administratie hierover niet gecontacteerd.

De aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van art 9bis van de wet van 15.12.1980 die werd ingediend op 29.01.2020 werd op 04.01.2021 onontvankelijk verklaard.

Deze beslissing werd op 27.04.2021 aan betrokkene betekend. Het op 11.05.2021 ingediende annulatieberoep werd op 03.03.2022 door de RVV verworpen.

De aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van art 9bis van de wet van 15.12.1980 die werd ingediend op 19.08.2024 werd op 31.03.2025 onontvankelijk verklaard.

Deze beslissing werd op 09.04.2025 aan betrokkene betekend. Het op 02.05.2025 ingediende annulatieberoep is nog steeds hangende bij de RVV. Het betreft echter een niet-schorsend beroep dus dit heeft geen enkele invloed op onderhavige beslissing.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 21.11.2022, noch aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 10.03.2020 en 27.04.2021. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene heeft verschillende verzoeken om internationale bescherming ingediend die alle negatief werden afgesloten. Kort na afsluiten van de ene aanvraag werd telkens weer een nieuwe aanvraag ingediend. Betrokkene diende op die manier ook 2 aanvragen tot regularisatie art 9bis in die ook allebei werden verworpen.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 09.05.2012 werd bij beslissing van 21.01.2014 als ongegrond beschouwd.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 06.02.2014 werd bij beslissing van 07.05.2015 als niet-ontvankelijk verklaard. Het beroep bij de RVV tegen deze beslissing werd op 30.06.2015 verworpen.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 09.03.2018 werd bij beslissing van 04.07.2018 als niet-ontvankelijk verklaard.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 19.04.2022 werd bij beslissing van 14.07.2022 als niet-ontvankelijk verklaard. Het beroep bij de RVV tegen deze beslissing werd op 27.10.2022 verworpen

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 21.05.2024 werd bij beslissing van 31.10.2024 afgesloten met de vaststelling van de impliciete afstand van dat verzoek. Betrokkene was niet opgedaagd voor zijn verhoor en heeft de administratie hierover niet gecontacteerd.

De aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van art 9bis van de wet van 15.12.1980 die werd ingediend op 29.01.2020 werd op 04.01.2021 onontvankelijk verklaard.

Deze beslissing werd op 27.04.2021 aan betrokkene betekend. Het op 11.05.2021 ingediende annulatieberoep werd op 03.03.2022 door de RVV verworpen.

De aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van art 9bis van de wet van 15.12.1980 die werd ingediend op 19.08.2024 werd op 31.03.2025 onontvankelijk verklaard.

Deze beslissing werd op 09.04.2025 aan betrokkene betekend. Het op 02.05.2025 ingediende annulatieberoep is nog steeds hangende bij de RVV. Het betreft echter een niet-schorsend beroep dus dit heeft geen enkele invloed op onderhavige beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene verklaart dat hij niet terugkeerde omdat hij "problemen heeft in Congo".

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient hij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in Congo een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending van artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene heeft ook verschillende verzoeken om internationale bescherming gedaan waarbij hij telkens de kans had om zijn problemen en zijn vrees ten opzichte van een terugkeer uit de doeken te doen.

Uit het onderzoek van het CGVS (en de RVV) is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria om de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 21.11.2022, noch aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 10.03.2020 en 27.04.2021. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggrijpings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene heeft verschillende verzoeken om internationale bescherming ingediend die alle negatief werden afgesloten. Kort na afsluiten van de ene aanvraag werd telkens weer een nieuwe aanvraag ingediend. Betrokkene diende op die manier ook 2 aanvragen tot regularisatie art 9bis in die ook allebei werden verworpen.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 09.05.2012 werd bij beslissing van 21.01.2014 als ongegrond beschouwd.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 06.02.2014 werd bij beslissing van 07.05.2015 als niet-ontvankelijk verklaard. Het beroep bij de RVV tegen deze beslissing werd op 30.06.2015 verworpen.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 09.03.2018 werd bij beslissing van 04.07.2018 als niet-ontvankelijk verklaard.

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 19.04.2022 werd bij beslissing van 14.07.2022 als niet-ontvankelijk verklaard. Het beroep bij de RVV tegen deze beslissing werd op 27.10.2022 verworpen

Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 21.05.2024 werd bij beslissing van 31.10.2024 afgesloten met de vaststelling van de impliciete afstand van dat verzoek. Betrokkene was niet opgedaagd voor zijn verhoor en heeft de administratie hierover niet gecontacteerd.

De aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van art 9bis van de wet van 15.12.1980 die werd ingediend op 29.01.2020 werd op 04.01.2021 onontvankelijk verklaard.

Deze beslissing werd op 27.04.2021 aan betrokkene betekend. Het op 11.05.2021 ingediende annulatieberoep werd op 03.03.2022 door de RVV verworpen.

De aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van art 9bis van de wet van 15.12.1980 die werd ingediend op 19.08.2024 werd op 31.03.2025 onontvankelijk verklaard.

Deze beslissing werd op 09.04.2025 aan betrokkene betekend. Het op 02.05.2025 ingediende annulatieberoep is nog steeds hangende bij de RVV. Het betreft echter een niet-schorsend beroep dus dit heeft geen enkele invloed op onderhavige beslissing.

Overeenkomstig artikel 74/28 van de wet van 15 december 1980 kan een vasthoudingsmaatregel alleen genomen worden wanneer wordt geoordeeld dat geen andere afdoende maar minder dwingende maatregel doeltreffend kan worden toegepast. In casu wordt een minder dwingende maatregel geacht ondoeltreffend te zijn omdat:

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene sedert minstens 2012 op het grondgebied verblijft. Hij heeft de ene procedure na de andere ingespannen in een poging in België te kunnen blijven. Hij heeft 5 verzoeken om internationale bescherming ingediend, die telkens werden onderzocht maar negatief werden afgesloten. Het laatste verzoek werd afgesloten met een vaststelling van impliciete afstand, omdat betrokkene niet was komen opdagen voor zijn verhoor op 03.10.2024 en hiervoor geen contact heeft opgenomen met de bevoegde autoriteiten. We kunnen er dus redelijkerwijze van uitgaan dat hij niet de nodige zorgvuldigheid aan de dag legt voor het verloop de opvolging van zijn aanvragen en aldus geen gegronde vrees voor vervolging heeft in zijn herkomstland. Uit de opeenvolging van procedures en gebrek aan nieuwe elementen kan redelijkerwijze ook worden afgeleid dat betrokkene de mogelijkheid tot het indienen van een Aanvraag om Bescherming misbruikt om op het Schengengrondgebied te verblijven, en de aanvragen aldus niet indient vanuit een vrees om vervolging in zijn herkomstland.

Betrokkene heeft ook nog twee aanvragen tot regularisatie gedaan (art 9bis) die ook beide werden verworpen.

Doorheen zijn verblijf in België heeft betrokkene eveneens verschillende bevelen om het grondgebied te verlaten ontvangen, waarvan de laatste op 21.11.2022, 27.04.2021, 10.03.2020. Betrokkene heeft aan geen van deze gevolg gegeven.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert een eerste middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“ Sous toutes réserves généralement quelconques, sous réserve d’explications complémentaires en tous mémoires ultérieurs et sous réserve de la production du dossier administratif complet, le recours en suspension initié par le requérant tient des moyens suivants, pouvant par ailleurs justifier l’annulation de la décision entreprise :

- La violation des articles 3 et 8 de la convention européenne des Droits de l’Homme ;*
- La violation des articles 2 à 3 de la loi de 1991 sur la motivation formelle des actes administratifs ; de la violation de principes généraux de bonne administration, dont le principe général selon lequel l’autorité administrative est tenue de statuer en prenant connaissance de tous les éléments de la cause ainsi que de l’erreur manifeste d’appréciation ;*

- La violation des articles 62 de la loi du 15.12.1980 ;

En ce que ;

A. Sur la violation de l'article 8 CEDH : absence totale d'examen de la vie privée du requérant ; absence de mise en balance ; motivation stéréotypée ; erreur manifeste d'appréciation

L'article 8 §1 de la CEDH dispose :

« Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance. »

Conformément à la jurisprudence constante de la CEDH et du Conseil du contentieux des étrangers, toute mesure d'éloignement doit faire l'objet d'un examen complet, concret et individualisé tenant compte de la situation personnelle de l'intéressé.

Elle doit également reposer sur une mise en balance réelle des intérêts en présence et sur une analyse de proportionnalité fondée sur des critères précis, tels que ceux définis dans *Boultif c. Suisse* (2001), *Üner c. Pays-Bas* (2006) et *Maslov c. Autriche* (GC, 2008).

Enfin, la décision doit être suffisamment motivée, dépourvue de formules stéréotypées et permettre un contrôle juridictionnel effectif. Toute motivation standardisée ou abstraite méconnaît ces exigences fondamentales. Cette obligation est renforcée lorsque l'intéressé est en Belgique depuis longtemps ou y a construit sa vie. L'acte attaqué ne procède à aucune des analyses requises.

Selon la jurisprudence constante de la CEDH (*Niemietz, Bensaïd, Slivenko, Maslov*), la notion de vie privée englobe l'ensemble des relations sociales et personnelles, la durée du séjour, l'intégration, le réseau communautaire et l'environnement culturel dans lequel une personne évolue. Elle inclut également la stabilité du parcours de vie et le développement de l'identité personnelle. Cette vie privée est protégée de manière autonome et ne dépend nullement de l'existence d'une vie familiale.

Le requérant vit en Belgique depuis treize années, où il a construit l'ensemble de ses attaches sociales et structuré toute sa vie privée, tandis qu'il ne dispose plus d'aucune attache réelle en RDC. Une telle ancienneté de séjour et un enracinement aussi profond constituent des éléments déterminants dans l'appréciation de la vie privée au sens de l'article 8 CEDH.

La jurisprudence européenne et nationale reconnaît en effet que plus la présence est longue, plus la protection offerte par l'article 8 est renforcé.

La décision attaquée ne comporte aucun examen de la vie privée du requérant : la partie adverse ne dit rien de sa présence exceptionnelle de treize années, de son intégration sociale, de ses relations personnelles, ni de l'absence totale d'attaches en RDC.

Cette décision ignore également les conséquences humaines d'un éloignement après un enracinement aussi profond. Elle ne contient ainsi aucune contextualisation ni le moindre élément individualisé, en violation directe des exigences de l'article 8 CEDH.

L'article 8 CEDH impose une mise en balance motivée, individualisée et contextualisée entre l'intérêt de l'État et celui de l'individu, conformément aux critères dégagés par *Boultif, Üner* et *Maslov* (durée du séjour, intégration, liens sociaux, conséquences de l'éloignement, etc.).

Or, l'acte attaqué ne réalise aucune mise en balance et se limite à des formules stéréotypées, sans aucune analyse concrète. Une telle absence totale d'examen constitue une violation manifeste de l'article 8 tel qu'interprété par la Cour européenne des droits de l'homme.

L'acte attaqué fonde son analyse sur l'absence de vie familiale, sans procéder au moindre examen de la vie privée du requérant, pourtant protégée de manière autonome par l'article 8 CEDH.

Cette confusion constitue une erreur de droit manifeste, expressément condamnée par la CEDH (*Bensaïd c. Royaume-Uni, 2001*) qui rappelle que l'absence de vie familiale n'exclut en rien l'existence d'une vie privée protégée. La décision attaquée ne parle que de la vie familiale, ce qui démontre que l'administration s'est trompée de champ juridique et a vicié sa décision.

Selon l'arrêt *Maslov c. Autriche* (GC, 2008), plus le séjour est long, en particulier lorsque l'intéressé a passé une grande partie de sa vie dans l'État d'accueil, plus l'État doit démontrer des raisons particulièrement sérieuses et une justification solide pour envisager une mesure d'éloignement.

En l'espèce, la partie adverse entend éloigner une personne présente depuis treize ans en Belgique, pleinement intégrée, dépourvue d'attaches en RDC et ayant constamment cherché à régulariser sa situation, ce qui entraînerait un déracinement total, la destruction de sa vie privée et l'impossibilité d'une réinsertion réelle au Congo. Pourtant, l'Annexe 13septies ne contient aucune analyse de proportionnalité ni la moindre appréciation des conséquences humaines de l'éloignement.

Une telle absence de justification rend l'ingérence manifestement disproportionnée au regard de l'article 8 CEDH.

L'article 8 CEDH impose aux États des obligations positives, notamment garantir le respect effectif de la vie privée, examiner les conséquences concrètes d'une décision et motiver de manière individualisée, comme l'a rappelé la CEDH dans Marckx, Jeunesse et Gaskin.

En l'espèce, l'O.E. n'a analysé ni la longue durée du séjour du requérant, ni son intégration sociale, ni l'absence totale d'attaches en RDC, ni les conséquences humaines d'un éloignement après treize années de présence. Il n'a pas davantage envisagé de mesures moins intrusives que l'éloignement forcé. Une telle omission caractérise un manquement manifeste de l'État belge à ses obligations positives découlant de l'article 8 CEDH.

La décision attaquée est donc entachée de multiples illégalités : absence totale d'analyse de la vie privée, confusion entre vie privée et vie familiale, absence de mise en balance et de proportionnalité, motivation stéréotypée, défaut d'examen individualisé et violation des exigences dégagées par la jurisprudence Boultif, Üner, Maslov, Bensaïd et Jeunesse.

Cette décision méconnaît également les obligations positives de l'État et est entachée d'une erreur manifeste d'appréciation.

Le Conseil (Arrest nr 337 048 van 02 december 2025), pour écarter toute violation de l'article 8 CEDH, se fonde essentiellement sur l'arrêt Nyanzi c. Royaume-Uni du 8 avril 2008, estimant qu'une vie privée développée au cours d'un séjour irrégulier ne pourrait bénéficier de la protection de la Convention que dans des circonstances très exceptionnelles.

Cette interprétation est toutefois manifestement réductrice et contraire à la jurisprudence constante et contemporaine de la Cour européenne des droits de l'homme, ainsi qu'à une lecture correcte de l'arrêt Nyanzi lui-même.

L'arrêt Nyanzi ne consacre aucun principe général excluant la protection de l'article 8 en cas de séjour irrégulier

La première erreur du Conseil consiste à déduire de Nyanzi que l'article 8 ne protégerait pas une vie privée construite pendant un séjour irrégulier, sauf situations exceptionnelles. Or, cet arrêt ne contient aucune règle générale de cette nature.

Dans Nyanzi, la Cour constate simplement que :

- *le séjour prolongé de la requérante résultait exclusivement de procédures d'asile en cours,*
- *la requérante n'avait démontré aucune intégration sociale,*
- *aucun élément concret ne révélait l'existence d'une vie privée ou familiale significative,*
- *la durée du séjour n'était pas l'effet d'un enracinement libre et autonome, mais la conséquence mécanique de la procédure.*

La Cour ne dit pas, ni explicitement ni implicitement que l'article 8 CEDH serait inapplicable dès qu'un séjour est précaire. Elle relève uniquement que, dans ce cas précis, les éléments fournis par la requérante ne suffisaient pas à établir une ingérence disproportionnée.

Nyanzi est un arrêt d'espèce, fondé sur des circonstances particulières, et ne saurait être extrapolé pour justifier un refus systématique de prendre en compte la vie privée d'un étranger en séjour irrégulier.

La jurisprudence majoritaire de la CEDH contredit l'approche restrictive du Conseil

Contrairement à la lecture faite par le CCE, la Cour européenne a maintes fois affirmé que la protection de la vie privée existe indépendamment du statut migratoire.

Ainsi :

- *Bensaïd c. Royaume-Uni (2001)*

La Cour rappelle que la vie privée englobe l'identité sociale, les relations, la stabilité personnelle et le réseau social acquis dans l'État de séjour.

- *Slivenko c. Lettonie (2003)*

Le facteur déterminant n'est pas la régularité du séjour, mais l'intégration sociale et personnelle.

- *Maslov c. Autriche (GC, 2008)*

Plus la durée du séjour est longue, plus la protection conférée par l'article 8 est forte, y compris pour les personnes qui n'ont jamais disposé d'un statut de séjour stable.

- *Jeunesse c. Pays-Bas (GC, 2014)*

La Cour critique explicitement les autorités nationales qui utilisent le séjour irrégulier comme élément déterminant pour ne pas examiner les éléments concrets de vie privée ou familiale. Elle insiste sur l'obligation de procéder à une mise en balance réelle, même en cas de séjour précaire.

Ces arrêts démontrent clairement que l'article 8 impose une analyse individualisée, que le séjour soit régulier ou non. L'irrégularité du séjour ne dispense jamais l'État de procéder au test de proportionnalité imposé par l'article 8 §2.

L'assimilation du cas présent à Nnyanzi constitue une erreur manifeste d'appréciation

Le Conseil considère que le requérant se trouve dans une situation comparable à celle de Mme Nnyanzi. Cette affirmation ne résiste à aucun examen sérieux.

- *Un ancrage social concret et profond*

Contrairement à Mme Nnyanzi, le requérant justifie d'un séjour effectif de plus de treize années, d'une intégration sociale démontrée, de réseaux relationnels établis, de l'absence totale d'attaches familiales, sociales ou professionnelles dans son pays d'origine.

Dans Nnyanzi, la requérante n'avait aucune activité, aucun lien, aucune intégration. Ici, le requérant a structuré toute sa vie privée en Belgique.

- *Un séjour dont la durée résulte de sa vie en Belgique, et non d'une procédure*

Dans Nnyanzi, la durée du séjour n'était que la conséquence mécanique de recours successifs.

Dans le cas présent, la durée du séjour s'explique par :

- *la volonté du requérant de s'intégrer, - la création de liens sociaux durables, - son enracinement personnel.*

Ce sont des éléments qualitatifs, totalement absents dans Nnyanzi.

- *Une absence totale de mise en balance des intérêts en présence*

La CEDH impose l'examen des critères dégagés dans Boultif, Üner et Maslov :

- *durée du séjour,*
- *degré d'intégration,*
- *existence de liens dans le pays d'origine,*
- *conséquences de l'éloignement,*
- *comportement général de l'intéressé.*

Le Conseil n'a pas procédé à cette analyse. Il a écarté l'article 8 sans examen concret, en se bornant à affirmer que le séjour est irrégulier. C'est précisément l'erreur sanctionnée par la Cour dans Jeunesse c. Pays-Bas.

Le Conseil méconnaît la distinction fondamentale entre "séjour irrégulier" et "vie privée protégée"

Il est exact que l'article 8 n'accorde pas un droit automatique au séjour. Mais la Cour européenne dit expressément que :

- *l'irrégularité du séjour n'anéantit pas la vie privée,*
- *et qu'elle n'exonère pas l'État de l'examen de proportionnalité.*

En invoquant Nyanzi pour éviter cet examen, le CCE inverse la logique de la jurisprudence européenne : il fait du séjour irrégulier le point de départ et d'arrivée de son raisonnement, alors qu'il ne s'agit que d'un élément parmi d'autres, et non d'un facteur déterminant.

2.1.2. Verzoeker voert een tweede middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“ B. La violation des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, de la violation des principes généraux de bonne administration (dont l'obligation de tenir compte de tous les éléments de la cause), ainsi que de l'erreur manifeste d'appréciation.

La loi du 29 juillet 1991 impose que toute décision administrative soit motivée de manière adéquate, formelle et individualisée, en exposant clairement les éléments de fait et de droit qui la fondent.

La motivation d'une décision administrative doit permettre au destinataire de comprendre le raisonnement suivi, d'identifier les faits retenus et d'exercer utilement un recours. Selon une jurisprudence constante, cette motivation doit être concrète, pertinente, complète et individualisée ; l'administration ne peut ni se limiter à des copier-coller, ni invoquer des motifs génériques, ni renvoyer à des considérations anciennes sans lien avec la situation actuelle. Une motivation qui ne respecte pas ces exigences est irrégulière et entraîne l'illégalité de la décision.

L'acte attaqué se limite à une série de formules pré-imprimées, « risque de fuite », « historique migratoire défavorable », « absence d'attaches », etc. qui ne reposent sur aucun élément personnel du requérant et ne sont étayées par aucune analyse factuelle.

Ces motifs génériques, interchangeable et dépourvus de toute référence au dossier ne permettent en rien de comprendre la logique décisionnelle de l'administration. Or, la jurisprudence est constante : une décision fondée sur des considérations standardisées viole l'obligation de motivation formelle.

Ainsi rédigée, l'Annexe 13 septies ne contient aucune appréciation individualisée et méconnaît directement la loi du 29 juillet 1991. Cette décision ne tient compte d'aucun élément personnel du requérant : ni de sa présence en Belgique depuis plus de treize ans, ni de sa conduite récente, ni de sa disponibilité à collaborer, ni de ses attaches sociales, ni de son absence de comportement de fuite, ni de sa situation en RDC.

Aucun de ces facteurs, pourtant essentiels, n'est analysé, alors que la jurisprudence impose un examen de la situation actuelle, des attaches personnelles et des conséquences concrètes de la mesure. L'absence totale d'instruction et d'appréciation individuelle ressort ainsi de manière évidente. Une telle carence vicie la décision et constitue une violation manifeste des obligations légales qui incombent à l'administration.

L'article 41 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne garantit le droit à une bonne administration et impose, à ce titre, un examen soigneux, impartial et complet du dossier ainsi qu'une motivation précise, adéquate et individualisée de toute décision administrative.

La CJUE rappelle, notamment dans l'arrêt Kamberaj (C-571/10), que l'administration doit procéder à un examen complet et impartial des circonstances personnelles du requérant et fournir une motivation claire et intelligible, conforme à l'article 41 de la Charte. Une telle exigence exclut toute décision automatique ou dénuée d'individualisation.

Or, la décision attaquée ne mentionne aucun élément propre au requérant, ne reflète aucune instruction sérieuse et se limite à des affirmations vagues et répétitives. Une telle carence caractérise une violation manifeste de l'article 41 de la Charte.

La motivation de l'Annexe 13septies est à la fois contradictoire et lacunaire : elle prétend l'absence totale d'attaches alors que le requérant vit en Belgique depuis plus de treize ans, invoque des OQT anciens sans démontrer le moindre lien avec une volonté actuelle de fuite et passe complètement sous silence sa conduite récente. Une telle motivation, déconnectée des faits réels, traduit une absence d'examen sérieux de la situation. Elle est dès lors entachée d'une erreur manifeste d'appréciation.

Pour être légale, une décision doit être suffisamment motivée pour permettre au requérant de comprendre le raisonnement suivi et au juge d'en contrôler la légalité. Or, l'Annexe 13 septies se limite à des motifs

laconiques et génériques, sans aucune analyse factuelle ni mention d'éléments personnels, ce qui rend ses conclusions purement automatiques.

L'acte attaqué laisse entendre que le requérant n'a pas coopéré avec les autorités, justifiant ainsi le refus d'un délai de départ volontaire ou la privation de liberté. Cet argument, fréquemment invoqué dans les décisions stéréotypées de l'O.E., est ici entièrement infondé, non documenté et juridiquement erroné.

La partie adverse ne produit aucun élément objectif démontrant une absence de coopération : aucun refus de se présenter, aucun comportement d'obstruction, aucune tentative de dissimulation ni volonté de se soustraire. Au contraire, le requérant s'est soumis au contrôle, n'a manifesté aucune résistance et n'a tenté ni fuite ni évitement. Son parcours administratif montre au contraire une volonté constante de régulariser sa situation par des démarches successives. En l'absence de tout élément contraire, l'allégation de non-coopération est dénuée de base factuelle et donc illégale.

L'absence de coopération doit être démontrée par des faits précis, actuels et individualisés, et non déduite de suppositions, de comportements anciens ou du seul fait du séjour irrégulier. Elle ne peut être retenue qu'à la lumière d'actes concrets établissant une volonté réelle de se soustraire.

Or, aucun élément de ce type n'apparaît dans le dossier. La décision attaquée procède ainsi à un raccourci illégal en assimilant absence de coopération et simple situation administrative.

La CEDH, dans l'arrêt J.K. c. Suède (GC, 2016), rappelle que l'introduction répétée de demandes d'asile ou l'exercice normal des voies de recours ne peuvent être interprétés comme une mauvaise foi ou un comportement négatif. Dès lors, assimiler ces démarches légales à une absence de coopération constitue une erreur de droit manifeste.

Qualifier ces démarches légales de manque de coopération constitue une erreur de droit manifeste.

Selon la Directive 2008/115/CE et la jurisprudence de la CJUE, notamment Al Chodor (C-528/15), l'appréciation de la coopération doit être strictement personnelle et fondée sur des faits concrets, toute présomption générale ou automatique étant prohibée. Or, l'Annexe 13 septies ne mentionne aucun comportement récent de non-coopération, ce qui rend l'argument illégal au regard du droit de l'Union.

L'argument tiré d'une prétendue absence de coopération est non démontré, juridiquement erroné et contredit par les éléments du dossier, en plus d'être incompatible avec les exigences du droit européen. Un tel motif, dépourvu de faits concrets et d'analyse individualisée, ne peut en aucun cas justifier une mesure aussi intrusive qu'une privation de liberté ou un refus de délai de départ volontaire.

En ce qui est du risque de fuite

Le risque de fuite doit reposer sur des éléments actuels et contemporains à la décision, démontrant une intention présente du requérant de se soustraire à la mesure, conformément à l'article 1er, §2, 8°, à la Directive Retour 2008/115/CE (art. 7 et 15).

Or, l'Annexe 13 septies ne relève aucun fait récent laissant supposer une volonté de fuite : le requérant s'est présenté volontairement, n'a opposé aucune résistance et le procès-verbal ne mentionne aucun comportement d'évitement. Aucun indice contemporain n'est identifié. L'O.E. établit donc un risque de fuite sans fondement actuel, en contradiction manifeste avec la loi et la jurisprudence.

Selon l'arrêt Al Chodor (CJUE, C-528/15), le risque de fuite doit être fondé sur des critères objectifs définis par la loi, et non sur des appréciations vagues, subjectives ou générales. La CJUE y rappelle que ni la détention ni le refus d'un délai de départ volontaire ne peuvent découler d'« impressions » ou d'un passé administratif non analysé, et que les indices doivent être actuels, individualisés et appliqués strictement par l'administration.

La partie adverse se borne à invoquer un prétendu « historique migratoire défavorable » sans en démontrer la pertinence, en s'appuyant sur des faits anciens dénués de lien avec la situation actuelle. Il applique ainsi un raisonnement automatique, sans citer le moindre critère légal. Un tel usage de l'historique migratoire est directement contraire aux exigences de l'arrêt Al Chodor.

La Directive Retour 2008/115/CE impose que le risque de fuite soit apprécié au cas par cas, sur la base d'indices concrets et individualisés, et prohibe toute forme d'automatisme dans la décision de détention ou dans le refus d'un délai de départ volontaire.

La CJUE l'a confirmé dans les arrêts El Dridi, Achughbabian, Kadzoev et Al Chodor, rappelant que la détention ne peut jamais être un réflexe administratif et que les autorités doivent rechercher en priorité les mesures les moins coercitives.

La décision attaquée procède à un automatisme fondé sur le passé administratif du requérant, sans analyse personnelle, sans examen d'alternatives et sans justification individualisée du refus de délai volontaire. Une telle démarche méconnaît directement les exigences du droit de l'Union.

L'appréciation du risque de fuite doit être équilibrée et tenir compte tant des éléments défavorables que des éléments favorables.

La partie adverse ignore totalement des éléments majeurs : treize années de présence en Belgique, l'absence de toute condamnation pénale, la coopération du requérant lors du contrôle, l'absence d'attitude de fuite et sa volonté constante de régulariser sa situation par des démarches transparentes.

En ne retenant que les éléments négatifs, l'administration procède à un examen incomplet et partial du dossier. Une telle omission viole l'article 41 de la Charte (bonne administration), la loi du 29 juillet 1991 et conduit à une erreur manifeste d'appréciation.

L'acte attaqué se fonde également sur un prétendu « historique migratoire défavorable », demandes d'asile antérieures, anciens OQT, parcours administratif chargé, sans démontrer en quoi ces éléments seraient pertinents pour apprécier la situation actuelle du requérant.

Le recours à cet historique, utilisé ici de manière automatique et punitive, révèle une erreur manifeste d'appréciation et viole la Directive Retour ainsi que les principes de proportionnalité et d'individualisation.

La partie adverse procède donc à un raccourci illégal : ancien dossier = risque actuel de fuite, ce qui constitue une erreur manifeste d'appréciation.

L'Office des étrangers fait un usage manifestement punitif et illégal de l'historique migratoire, alors que celui-ci ne peut servir ni de sanction, ni de fondement pour inférer une intention frauduleuse, ni de justification à une mesure coercitive.

La CJUE a expressément interdit toute utilisation d'une mesure administrative comme sanction déguisée, notamment dans les arrêts El Dridi (C-61/11) et Achughbabian (C-329/11), position reprise par le CCE (arrêt n° 287.455 du 18.06.2023).

Pourtant, l'acte attaqué se fonde presque exclusivement sur des faits anciens, ignore totalement la situation actuelle du requérant et ne vérifie pas son attitude lors du contrôle. Elle transforme ainsi son passé administratif en outil de suspicion automatique. Une telle approche, punitive et non individualisée, est strictement prohibée par le droit de l'Union et la jurisprudence nationale. La jurisprudence rappelle que seule l'existence d'un lien direct avec une intention actuelle de se soustraire, démontrée par un comportement récent et analysée au regard des raisons de la non-exécution passée, peut justifier une telle conclusion.

En l'espèce, aucun élément récent ne laisse supposer une volonté de fuite : le requérant s'est présenté spontanément lors du contrôle, le procès-verbal ne relève aucune obstruction et l'administration n'examine pas les causes anciennes de la non-exécution des OQT.

La partie adverse dénature l'historique migratoire du requérant en l'assimilant illégalement à un comportement frauduleux, alors que l'introduction successive de demandes de protection ou de séjour constitue un droit garanti et non un indice de mauvaise foi.

La CEDH a clairement établi, dans J.K. c. Suède (GC, 2016), que l'exercice répété du droit d'asile ne permet en aucun cas de présumer une intention frauduleuse. En attribuant une connotation négative à des démarches légalement prévues, l'O.E. commet une erreur de droit manifeste.

De plus, l'historique migratoire ne peut justifier un refus de délai de départ volontaire : selon la Directive Retour 2008/115/CE, un tel refus ne peut être fondé que sur un risque de fuite établi au moyen de critères objectifs et actuels.

L'historique administratif ne figure pas parmi ces critères, n'a aucune valeur objective en soi et ne peut être pris en compte que s'il est corroboré par des éléments récents — inexistants en l'espèce.

La CJUE l'a réaffirmé dans l'arrêt *Al Chodor* (C-528/15), lequel interdit de déduire un risque de fuite de considérations vagues ou historiques. Le refus du délai volontaire est donc dépourvu de base légale.

Enfin, l'O.E. ne tient aucun compte des éléments positifs de l'historique migratoire : la présence très longue du requérant en Belgique, son absence totale de condamnations, son attitude coopérative lors du contrôle, l'absence de toute tentative de fuite, sa volonté constante de régulariser sa situation et le caractère transparent de ses démarches. En ignorant systématiquement ces éléments essentiels, l'administration viole son obligation d'impartialité, son devoir d'examen complet du dossier, l'article 41 de la Charte et la loi du 29 juillet 1991, rendant sa motivation sélective et donc illégale.

Ainsi, la décision attaquée utilise l'historique migratoire hors de tout contexte, en fait un instrument automatique de suspicion, en déduit un risque de fuite sans élément actuel, adopte une motivation punitive et non individualisée et fonctionne par automatisme en contradiction avec tous les principes applicables.

Elle viole la loi du 15 décembre 1980, la loi du 29 juillet 1991, la Directive Retour, les arrêts *Al Chodor* et *Achughbabian*, l'article 41 de la Charte ainsi que de nombreux arrêts du CCE et de la CEDH.

En ce qui est de l'arrêt du Conseil contentieux rendu en extrême urgence (Arrest nr 337 048 van 02 december 2025)

Le CCE considère que les critères légaux (art. 1er, §2, 8°, 4° et 6°) suffisent car le requérant n'a pas exécuté d'anciens OQT (2020, 2021, 2022 – p. 3) et a introduit des demandes successives.

La CJUE impose une analyse individualisée et ACTUELLE, fondée sur des faits contemporains.

Or l'arrêt reprend exactement la motivation stéréotypée de l'O.E. sans vérifier: - l'attitude réelle lors de l'interpellation,

- l'absence d'obstruction (confirmée p. 8 : aucun acte hostile n'est mentionné),
- la coopération du requérant.

Le risque de fuite doit être fondé sur des éléments ACTUELS (CJUE *Al Chodor*)

La RvV constate (p. 12) : « Waar verzoeker zich richt ten aanzien van een vermeend gebrek aan medewerking, merkt de Raad op dat een dergelijk motief niet voorkomt in de bestreden beslissing. »

Le risque de fuite est donc motivé sur un motif qui n'existe pas dans la décision.”

2.1.3. Verzoeker voert een derde middel aan dat hij uiteenzet als volgt:

“ C. Violation de l'article 3 CEDH

L'article 3 CEDH prohibe de manière absolue toute forme de torture, de traitement inhumain ou dégradant. Cette disposition impose aux autorités nationales une obligation procédurale positive : examiner de manière actuelle, complète et individualisée tout risque réel encouru en cas de retour dans le pays d'origine.

La CEDH rappelle, notamment dans *Saadi c. Italie* (2008), *Salah Sheekh c. Pays-Bas* (2007) et *F.G. c. Suède* (GC, 2016), que les autorités doivent procéder à une appréciation rigoureuse et actuelle des risques au sens de l'article 3.

Cette évaluation doit s'appuyer sur des sources internationales fiables et récentes, tenir compte des éléments individuels du dossier, des vulnérabilités personnelles et des évolutions dans le pays de renvoi. Une analyse contextualisée et individualisée des risques est indispensable pour garantir la conformité à l'article 3 CEDH. Toute omission de procéder à cet examen rend la mesure d'éloignement arbitraire et contraire à l'article 3 CEDH.

La décision attaquée ne procède à aucune évaluation actuelle de la situation en RDC, se contentant, de manière laconique et stéréotypée, d'affirmer que « le retour ne comporte aucun risque ». Aucune analyse n'est fournie, aucun document n'est cité, aucune source n'est mentionnée. Cette absence totale d'examen constitue déjà une violation de l'article 3 CEDH.

La partie adverse se réfère à aucun rapport international pertinent, ni du HCR, ni d'Amnesty International, de Human Rights Watch, des Nations unies, d'EASO/EUAA ou encore du Département d'État américain, alors que ces sources constituent le socle minimal d'une évaluation conforme à l'article 3 CEDH.

L'absence totale de prise en compte de ces rapports empêche toute appréciation actuelle, objective et contextualisée de la situation en RDC. Une telle omission constitue un défaut d'instruction manifeste et une violation des exigences posées par la jurisprudence européenne.

La jurisprudence de la CEDH exige que les autorités tiennent compte des rapports internationaux actualisés, car ils constituent des éléments déterminants dans l'évaluation du risque (Hirsi Jamaa c. Italie, 2012 ; N.A. c. Royaume-Uni, 17 juillet 2008).

Les rapports internationaux récents font état d'une dégradation critique de la situation sécuritaire en RDC, marquée par une multiplication des violences étatiques et para-étatiques, des exactions contre les civils, des disparitions forcées, des actes de torture et une impunité systémique dans un contexte d'instabilité politique durable.

Ces éléments constituent des indicateurs majeurs de risque au sens de l'article 3 CEDH. En ignorant totalement ces sources pourtant essentielles, l'acte attaqué se prive d'une évaluation complète, objective et actualisée de la situation dans le pays de renvoi. Une telle omission viole les exigences procédurales découlant de l'article 3 et de la jurisprudence de la CEDH.

L'article 3 CEDH impose une analyse strictement individuelle des risques, tenant compte du parcours personnel du requérant, de ses antécédents, de sa vulnérabilité, des persécutions éventuellement subies, de ses liens rompus avec le pays d'origine et des menaces spécifiques qu'il pourrait y affronter.

Or, la décision querellée ne mentionne aucun élément propre au requérant : elle n'examine ni son histoire, ni sa vulnérabilité, ni les conséquences particulières d'un retour après treize années d'exil. Aucun risque personnel n'est identifié, et aucune contextualisation n'est opérée.

Cette omission viole directement les principes dégagés par la jurisprudence F.G. c. Suède (GC, 2016), R.C. c. Suède (2010), R.H. c. Suède (2015) et Paposhvili c. Belgique (GC, 2016), qui imposent un examen complet, individuel et actualisé.

Le devoir d'instruction impose à l'administration de rechercher les informations pertinentes, de consulter les sources disponibles et de vérifier les éléments propres au requérant afin de garantir un examen sérieux de la situation

La décision attaquée ne cite aucune source, ne vérifie aucun fait et ne confronte aucun élément du dossier, se contentant d'affirmations abstraites sans analyse individuelle. Aucun élément concernant la situation actuelle en RDC n'est mobilisé, et aucune appréciation personnalisée n'est effectuée. Une telle absence totale d'instruction vide la décision de toute substance et la réduit à un automatisme administratif incompatible avec les exigences de l'article 3 CEDH.

L'affirmation selon laquelle « le requérant ne court aucun risque en cas de retour » ne repose sur aucune preuve, aucune source et aucune analyse individualisée, alors même qu'aucun élément relatif à la situation actuelle en RDC ou au profil personnel du requérant n'a été examiné. Une telle conclusion gratuite contredit frontalement les informations documentées sur la situation en RDC, les exigences jurisprudentielles de la CEDH et les rapports internationaux disponibles. Elle est également incompatible avec les éléments du dossier et avec les obligations procédurales qui imposent à l'administration un examen complet, objectif et actualisé des risques. En adoptant une motivation déconnectée des faits, l'O.E. commet une erreur manifeste d'appréciation au sens du droit administratif belge.

En ce qui est de l'arrêt du Conseil contentieux rendu en extrême urgence (Arrest nr 337 048 van 02 december 2025)

L'arrêt se fonde uniquement sur les anciennes décisions d'asile. La RvV écrit (p. 12) que le risque a déjà été examiné lors des quatre VIB rejetés et que rien de nouveau n'est fourni.

En matière d'article 3 CEDH, l'État doit toujours effectuer une évaluation actuelle, même si :

- *les demandes d'asile antérieures ont échoué (CEDH F.G. c. Suède GC 2016),*
- *aucun nouvel élément n'est présenté spontanément (J.K. c. Suède GC 2016),*
- *la situation dans le pays est susceptible d'évolution constante.*

Cet arrêt ne cite aucune source objective, aucune référence n'est faite aux rapports UNHCR, HRW, Amnesty, ONU, EUAA ; ni à la situation sécuritaire actuelle.

Cela constitue une violation du devoir d'instruction applicable en matière d'article 3 CEDH (CEDH Salah Sheekh, Saadi, NA. c. RU). ”

2.2. Wegens hun inhoudelijke samenhang worden de middelen samen besproken.

Verzoeker haalt de schending aan van artikelen 3 en artikel 8 van het EVRM, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, alsook van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Ook wordt een manifeste appreciatiefout aangevoerd. Verzoeker concretiseert zijn grieven omtrent het gegeven dat hij sedert 13 jaar in België verblijft en hier een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft opgebouwd. Hij zou hier geïntegreerd zijn en geen banden meer hebben met Congo.

Verzoeker betwist verder dat er sprake is van een risico op onderduiken; de beslissing zou dienaangaande onoordeelkundig gemotiveerd zijn.

Verzoeker meent verder een risico op onmenselijke behandeling te lopen in Congo.

2.2.1. De Raad merkt op dat de bestreden beslissing steunt op artikel 7, eerste lid; 1° en 13°, van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt:

“Art. 7 Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.”

Verzoeker betwist noch de vaststelling dat hij niet in bezit is van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten, noch dat hij het voorwerp uitmaakt van meerdere beslissingen waarbij hem het verblijf wordt geweigerd.

Met betrekking tot de schending van artikel 8 van het EVRM, merkt de Raad op dat verzoeker nooit tot het grondgebied werd toegelaten of gemachtigd, zodat zijn situatie in wezen een situatie van eerste toelating betreft. In een dergelijk geval, oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat een toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM niet aan de orde is en dat eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om verzoeker op zijn grondgebied te laten verblijven zodat hij zijn familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland* (GK), § 105).

Verzoeker betwist niet dat hij geen gezinsleven heeft in België, maar stelt dat dat hij sedert dertien jaar in België verblijft en er zijn sociale banden en privéleven heeft ontwikkeld.

Volgens vaste rechtspraak van het EHRM, kan een privéleven dat werd uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Volgens vaste rechtspraak EHRM, kan een privéleven dat is uitgebouwd tijdens een illegaal of precair verblijf enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden aanleiding geven tot een positieve verplichting onder artikel 8 van het EVRM. Verzoeker heeft nooit een verblijfsvergunning gehad en kon geen legitieme verwachting koesteren dat het algemeen belang zou moeten wijken voor zijn privébelang. Verzoeker wist dat hij nooit tot een langdurig recht van verblijf werd gemachtigd (EHRM 8 april 2008, *Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk*). Hij voert, behalve het enkele feit van het langdurig volgehouden irreguliere verblijf, geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat er in zijn hoofd sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waardoor het privéleven dat tot stand is gekomen in illegaal/precair verblijf aanleiding kan geven tot een positieve verplichting (EHRM 4 december 2012, *Butt t. Noorwegen*).

De bestreden beslissing motiveert bijgevolg terecht dat verzoeker niet verklaart een gezinsleven in België te hebben, noch medische problemen te hebben, zodat een schending van artikel 3 of 8 van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt. Daarmee is ook voldaan aan het motiveringsvereiste overeenkomstig artikel 74/13 van de vreemdelingenwet *juncto* artikel 8 van het VRM.

Verzoeker voert in het middel kritiek aan ten aanzien van het tussenarrest met betrekking tot de schorsing in de huidige zaak, en betoogt dat een te restrictieve toepassing werd gegeven aan het EHRM-arrest inzake “*Nyanzi*”. Hij verwijst daarbij naar de EHRM-arresten inzake “*Bensaid, Slivenko, Maslov, en Jeunesse*”.

De Raad merkt op dat in de huidige zaak verzoeker meermaals nieuwe verblijfsaanvragen en verzoeken om internationale bescherming indiende, dat deze telkenmale werden geweigerd. Verzoeker was er van bij de aanvang van op de hoogte dat zijn verblijf precair was en dat bij een negatieve beslissing, hij het grondgebied zou moeten verlaten. Hij verwijst andermaal naar de lange periode in België en de banden die hij hier ontwikkelde. Verzoeker voert geen specifieke elementen aan waaruit uitzonderlijke banden zouden blijken die het hem onmogelijk of zeer moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst. Met zijn algemene verklaringen met betrekking tot de integratie die hem naar aanleiding van zijn dertienjarig precair verblijf te beurt is gevallen, toont verzoeker niet aan dat de verwerende partij, door het maatschappelijk belang van migratiecontrole voorop te stellen op verzoekers privé-belangen, disproportioneel heeft gehandeld. Met het verwijzen naar hogervermelde arresten van het EHRM toont hij niet aan dat hij zich bevindt in dezelfde situatie. Verzoeker is naar België gekomen als volwassen man, heeft geen familie of kinderen in België en heeft nooit een legitieme verwachting gehad op een niet-precaire verblijfstitel (EHRM, *Chandra e.a. t. Nederland*, 13 mei 2003, *Benamar t. Nederland*, 5 april 2005, *Priya t. Denemarken* 5 juli 2006, *Rodrigues da Silva en Hoogkamer t. Nederland*, CEDH 2006-I, *Darren Omoregie e.a. t. Noorwegen*, 31 juillet 2008, en *B.V. t. Zweden* 13 novembre 2012). Met het zich beroepen op een *fait accompli* situatie met betrekking tot zijn gezinsleven, toont verzoeker niet het bestaan aan van een uitzonderlijke situatie met betrekking tot zijn privéleven die conform de EHRM rechtspraak aanleiding zou moeten geven tot een positieve verplichting.

2.2.2. In de mate verzoeker aanvoert dat het risico op onderduiken onvoldoende en zelfs tegenstrijdig werd gemotiveerd, motiveert de bestreden beslissing in dit verband:

“Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

Artikel 74/14 §3,

1°: er bestaat een risico op onderduiken.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 21.11.2022, noch aan eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend op 10.03.2020 en 27.04.2021. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

6° Betrokkene heeft onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een beslissing tot weigering van binnenkomst of verblijf of een beslissing die een einde heeft gemaakt aan zijn verblijf, of onmiddellijk na het voorwerp te hebben uitgemaakt van een teruggedrijvings- of verwijderingsmaatregel, een nieuwe verblijfsaanvraag of een nieuw verzoek om internationale bescherming ingediend.

Betrokkene heeft verschillende verzoeken om internationale bescherming ingediend die alle negatief werden afgesloten. Kort na afsluiten van de ene aanvraag werd telkens weer een nieuwe aanvraag ingediend. Betrokkene diende op die manier ook 2 aanvragen tot regularisatie art 9bis in die ook allebei werden verworpen. Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 09.05.2012 werd bij beslissing van 21.01.2014 als ongegrond beschouwd. Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 06.02.2014 werd bij beslissing van 07.05.2015 als niet-ontvankelijk verklaard. Het beroep bij de RVV tegen deze beslissing werd op 30.06.2015 verworpen. Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 09.03.2018 werd bij beslissing van 04.07.2018 als niet-ontvankelijk verklaard. Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 19.04.2022 werd bij beslissing van 14.07.2022 als niet-ontvankelijk verklaard. Het beroep bij de RVV tegen deze beslissing werd op 27.10.2022 verworpen. Het verzoek tot internationale bescherming ingediend op 21.05.2024 werd bij beslissing van 31.10.2024 afgesloten met de vaststelling van de impliciete afstand van dat verzoek. Betrokkene was niet opgedaagd voor zijn verhoor en heeft de administratie hierover niet gecontacteerd. De aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van art 9bis van de wet van 15.12.1980 die werd ingediend op 29.01.2020 werd op 04.01.2021 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 27.04.2021 aan betrokkene betekend. Het op 11.05.2021 ingediende annulatieberoep werd op 03.03.2022 door de RVV verworpen. De aanvraag om machtiging tot verblijf in het kader van art 9bis van de wet van 15.12.1980 die werd ingediend op 19.08.2024 werd op 31.03.2025 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd op 09.04.2025 aan betrokkene betekend. Het op 02.05.2025 ingediende annulatieberoep is nog steeds hangende bij de RVV. Het betreft echter een niet-schorsend beroep dus dit heeft geen enkele invloed op onderhavige beslissing.”

Met deze motivering steunt de bestreden beslissing het risico op onderduiken op de criteria 4° en 6°, zoals opgenomen in artikel 1 § 2, van de vreemdelingenwet. Deze criteria werden opgenomen in de wet zoals door het Hof van Justitie vereist in het door verzoeker aangehaalde arrest “*Al Chodor*”. Verzoeker betwist niet dat hij geen gevolg heeft gegeven aan de drie bevelen om het grondgebied te verlaten die hem eerder werden afgeleverd, noch dat hij herhaaldelijk na een weigering van een aanvraag tot verblijf een nieuwe aanvraag indiende. Deze motivering vindt steun in de gegevens van het administratief dossier en is – in tegenstelling tot wat verzoeker beweert – niet tegenstrijdig. Waar verzoeker nog beweert dat hij zich niet heeft verzet en niet heeft proberen te vluchten, doet hij geen afbreuk aan deze motieven. Waar verzoeker zich richt ten

aanzien van een vermeend gebrek aan medewerking, merkt de Raad op dat een dergelijk motief niet voorkomt in de bestreden beslissing. De bestreden beslissing motiveert op afdoende en onderbouwde wijze dat verzoeker heeft aangetoond zich niet aan de verwijderingsmaatregel wenst te houden. Verzoekers kritiek toont het tegendeel niet aan.

2.2.3. Waar verzoeker een schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat verzoekers vier VIB's werden afgewezen en dat artikel 3 van het EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b, van de vreemdelingenwet zodat reeds werd getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>), *quod non*. Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan waaruit kan blijken dat deze beoordeling niet langer zou opgaan. Hij maak bijgevolg geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk.

2.2.4. De middelen zijn niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend zesentwintig door:

C. VERHAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
A.-M. DE WEERDT,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

A.-M. DE WEERDT

C. VERHAERT